

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1628. usque ad annum 1634

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1778

VD18 90118871

§. 32. Edmundi Richerii olim Parisinæ Facultatis Theologicæ Syndici obitus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67394](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67394)

Sæc. XVII. dem vero Borromæus apoplexia tactus
 A. C. 1631. omnibusque morientium Sacramentis
 munitus, ut vixit, sanctissime obiit.
 Scripsit doctissimo calamo meditationes
 literaria, sermones synodales, Sacra
 colloquia, necnon tractatum de Episcopo concionante, de Christianæ me-
 tis jucunditate, de Principum favore
 & de sacris nostrorum temporum Oratoribus præter alia opuscula, quæ
 sine summa illius ingenii, doctrinæ
 eloquentiæ admiratione leguntur.

Alter erat Didacus Guzman de Hama
 qui Regio stemate fatus, aliquando
 Hispaniæ Regi a Sacellis erat, tandem
 Hispalensi Archiepiscopatu & Romani
 Purpura decoratus, Mariam Philippæ
 IV. Regis Sororem tum Hungariæ Re-
 ginam, dum Viennam ad Ferdinan-
 dum III. Maritum suum profecta erant
 comitabatur: priusquam autem Ar-
 conæ navim conscenderet, die vige-
 ma prima Januarii iter æternitatis
 ipso juventutis flore ingressus est.

§. XXXII.

*Edmundi Richerii olim Parisiæ
 cultatis Theologicæ Syndici
 obitus.*

*Argente
 Coll. Jud.
 t. 2. p. 303.*

Celebre sibi nomen ob doctrinæ no-
 tatem, fatorumque vicissitudine

in Galliis, totoque Orbe literario sibi Sæc. XVII.
 comparabat Edmundus Richerius. Hic A. C. 1631.
 Cadusæ ignobili Campaniæ oppido tam
 tenuis fortunæ parentibus ortus erat, Abrege de
l'hist. Eccl.
t. 10. art. 4.
 ut octodecim jamjam annos natus, li- Niceron de
Vir. erud.
t. 22. p. 110.
 teris expers aut opificio victum sibi
 quærere, aut paterna domo abire co-
 geretur: Prævaluit tamen in eo lite-
 rarum amor, unde Parisios delatus,
 in quodam Collegio suum Nobilibus
 famulatum præbens, residuas horas
 tam ingeniosa temporis parsimonia, tam-
 que sæcundo laboris sænore impende-
 rat, ut latinis Græcisque literis imbu-
 tus, intra trimestre ad Philosophiam
 animum intenderet, exactoque bien-
 nalis studii curriculo Magistri honore
 augetur: demum Stephani Rozæ
 Doctoris liberalitate ad pinguiorem for-
 tunam, ac Doctoratus lauream promo-
 tus, Sacrisque Ordinibus initiatus pri-
 mo humaniores literas, postea Philo-
 sophiam, ac demum Theologiam in
 Univerlitate Parisina profitebatur: Eo Memoir.
hist. par
Amelot. t. 2.
pag. 120.
 tempore universum Franciæ Regnum
 funesto schismate ac foedere in factio-
 nes scissum erat, ac ipsamet Sorbona
 edito decreto declarabat, quod omnes
 subditi a Regis obsequio soluti ad con-
 servandam fidem arma capessere tene-
 rentur. Huic etiam sententiæ subscri-
 pserat Richerius, magisterio usus Bou-
 chieri

Sæc. XVII.

A. C. 1631.

chieri Doctoris: paulo post tamen, ut supra Magistrum sapere videretur, communi ceterorum opinioni sese opposuit, palamque propugnavit, Henricum III. ob Religionis diversitatem a Regni jure non esse excludendum. Hac libertate magna que, qua jam tum in Universitate valebat, auctoritate multos conciliabat Sectatores, quorum applausu animatus, in ipsis suis sermonibus, quos ad populum habebat, sua dogmata progressu temporis propugnanda sensim Auditorum animis instillabat, eaque tam Historico quam literali Sacrae Scripturae sensu suffulta esse asseribat, brevique temporis intervallo peritissimos Sorbonæ Doctores ad suas partes pertrahebat, exceptis Jesuitis & Capuccinis, qui summi Pontificis decisionem hac in re præstolandam censebant: Ipse quoque Henricus III. Rex Richerio emendandæ Universitatis curam demandabat, quo in munere non modo ejus sagacitas, impigri labores, immotaque constantia, sed præcipue uberrimi tam in scientiarum quam in se admirationem rapuerant. Non deerant tamen, qui ob doctrinarum novitatem, hanc Richerii emendationem reformationi Calvinianæ haud absimilem esse dicerent. Hæc suspicio

Sæc. XVII.
A.C. 1631.

haud parum augebatur, dum Richerius fervente Veneti interdicti diffidio Pontificis potestatem restringere aggressus, suam doctrinam Ecclesiæ Gallicæ libertatibus, jure Divino & naturali, veteris Ecclesiæ traditionibus, usque continuo, ac demum Constantiensi Synodo firmari propugnabat, præcipue ubi contentio de Pontificis superioritate supra Concilium contra Perronium Cardinalem incaluerat. Quo acrior erat in eum adversantium impetus, eo majore libertate calamum in hostes suos acuebat, edita non modo Gersonis Apologia, sed famoso insuper libro suo de *potestate Ecclesiastica & Politica*: qua tamen intemperantia sua non modo omnium Præsulum & Senatorum odia, sed ipsius etiam Regis indignationem, ac demum exauctorationem ab officio Syndici sibi accersebat, tandem palinodiam canere compulsus (*). Hæc erat tota Richerianæ liber-

(*) Quod autem Richerius immixtis ficiariis ad hanc retractationem fuerit compulsus, jam supra falsitatis postulavimus, illam vero epistolam, ex qua Richeristæ hanc fabulam concinnarunt, Claudio Morisoto fuisse ab eis suppositam, multa suadent: quis enim credat, quod Morisotus, qui tamen Richelium Cardinalem

Sæc. XVII. libertatis gloria, tantæ famæ tam vile
A. C. 1631. crepitaculum! Tandem vero per in-
 tegrum ferme biennium gravissimis en-
 haustus doloribus die vigesima octava
 Novembris anno ætatis septuagesimo
 primo Parisiis decessit, sepultus in Sor-
 bonæ Sacello.

§. XXXIII.

Testamentum Edmundi Richerii.

Fertur, quod denuo anno Christi mil-
 lesimo sexcentesimo vigesimo nono
 die vigesima quarta Decembris sequens
 testamentum chirographo suo firmiter

nalem vix non adorabat, eique suum *Ordon*
maritimum nuncupabat, illumque passim in
 suis epistolis immodica laude extulerat, mox
 publice epistolam vulgarit, in quo eundem
 velut Tyrannum & Sicarium depingeret.
 Præterea Guido Patinus, quamvis in suis e-
 pistolis Richelium Cardinalem livido admodum
 dente laceffiverit, atque de Richerii revoca-
 tione disserens asseruerit, quod Richelius hæc
 Richerii palinodia Purpuram suo Fratri Car-
 thufiano comparaverit, ac Richerium carce-
 ris metu ad retractationem compulerit, de
 sicariis tamen mortem eidem intentantibus
 nullam omnino mentionem ingessit. Vid. *se-*
pra lib. 197. §. 79. p. 262.